

[Tinning]

medierne lige præcis fokuserer på lige den side af AIDS – det var vel et par dage eller sådan noget – udnyttet situationen og givet den meddelelse, at dette krav var helt ude af proportion, så havde justitsministeren medvirket til en fantastisk kvalificering af den nødvendige informationsindsats.

Heldigvis var nogen – jeg tror, det var Lone de Neergaard – ude med en bemærkning om, at man kan jo tænke sig til så meget, man kan også tænke sig til et så ekstremt eksempel, som at dét lykkes én, der er under anholdelse, at få anbragt en inficeret kanyle direkte i blodbanen på en betjent, man kan trods alt tænke sig til en del; og at der er nogle, der heller ikke i denne sammenhæng mener, at vi skal tilrettelægge vores politik ud fra sådanne meget ekstreme – ganske vist tænkelige, men meget, meget ekstreme eksempler – blev også omtalt, men slet ikke så meget.

Jeg synes, det er synd og trist, at justitsministeren her i stedet for at bruge lejligheden til at udbrede den information, som det er så nødvendigt at udbrede, kommer til indirekte at understrege behovet for en yderligere forstærket indsats i informationskampagnen.

Nu jeg er ved retsområdet, er der en gruppe, som ikke er blevet omtalt i dag, og som jeg synes der er grund til at omtale, nemlig de indsatte i fængslerne.

Sundhedsstyrelsen refererer en undersøgelse vedrørende stofmisbrugere i fængslerne, altså ikke indsatte i fængslerne i almindelighed. Der er 209 indsatte stofmisbrugere i københavnske fængsler, og det viser sig, at 27,1 pct. af dem var HIV-positive.

Nu er det sådan, at der er nogle ret uhyggelige modsætninger i det med narkotiske stoffer og fængsler, for på den ene side administrerer man i fængslerne ud fra den holdning, som hedder, at vi har ikke narkotiske stoffer i fængsler, derfor beslaglægger man også sprøjter og kanyler, hvis man støder på dem. Ikke desto mindre ved enhver – både dem, der arbejder i fængslerne, de indsatte, alle vi andre og forhåbentlig også justitsministeren – at der er narkotiske stoffer i fængslerne. Vi ved også, at hvis vi skulle forhindre det, ville vi skulle etablere nogle så voldsomme sikkerhedsordninger, som ingen – måske bortset fra Fremskridtspartiet – kunne drømme om.

Der er altså narkotiske stoffer i fængslerne. Når man på den ene side ved, at stofferne er der, og på den anden side inddrager alt, hvad man støder på af sprøjter og kanyler, så sker der lige præcis – hvad enhver kan sige sig selv – det, at man er nødt til at deles om de kanyler, som ikke bliver inddraget. Med andre ord: den officielle ministerielle og regeringspolitik er, at vi skal gøre, hvad vi kan for at fremme brugen af engangssprøjter og engangskanyler for at nå et af målene med AIDS-indsatsen, nemlig at begrænse smittespredningen. I stedet tilrettelægger man sin politik i landets fængsler på den måde, at man kommer til at opfordre til brug af fælles kanyler.

Det er et af de eksempler – og dem er der desværre alt for mange af – som viser, at ude i hverdagslivet er det ikke helt så nemt at realisere de mål, som vi ellers kan blive enige om, og det hænger selvfølgelig sammen med, at der er nogle, hvad skal vi sige, fordomme, som vi har lettere ved at opgive end andre; der er nogle kameler, som vi nemmere sluger end andre. Jeg mener, at den situation er helt uantagelig.

Det samme gælder i øvrigt indsatte adgang til at få foretaget en anonym test. Der er allerede i dag fra flere sider argumenteret for, at man skal kunne få foretaget en sådan anonym test, man det kan man altså ikke, hvis man er indsat. Jo, man kan, hvis man er på udgang og det tilfældigvis ikke er i en weekend, men man kan ikke, mens man er indsat. Det burde man selvfølgelig også have mulighed for.

Til slut: vi er medforslagsstillere til dagsordensforslaget, og derfor stemmer vi selvfølgelig for det.

Agerschou (SF):

Et af de helt aktuelle problemer er mangelen på initiativer på stofmisbrugsområdet. Det område har længe manglet ressourcer, det er ikke noget nyt. Når der nu fokuseres på det, skyldes det sammenkædningen med AIDS. Man ved, at smittespredningen blandt intravenøse stofmisbrugere fortsætter, og at denne smittespredning efter al sandsynlighed udgør den største reelle risiko for smittespredning ud i befolkningen i almindelighed.

Derfor er det uforståeligt, at netop stofmisbrugsområdet er det, man har gjort